

Sygn. akt VII Ua 13/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Monika Roslan-Karasińska (spr.)

Sędziowie SO Agnieszka Stachurska

SO Małgorzata Jarząbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 22 lutego 2021 r. w Warszawie

sprawy M. B.

przeciwko (...) Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji wniesionej przez odwołującego się

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 grudnia 2019 r., sygn. akt VI U 202/18

oddala apelację.

SSO Agnieszka Stachurska SSO Monika Roslan-Karasińska SSO Małgorzata Jarząbek

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2019 r. sygn. akt VI 202/18 Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie oddalił odwołanie M. B. od decyzji (...) Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 27 kwietnia 2018 r. nr (...)w przedmiocie ustalenia stopnia niepełnosprawności.

Na podstawie ww. decyzji (...) Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności utrzymał w mocy orzeczenie (...) Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 16 lutego 2018 r. który orzekł, że M. B. jest niepełnosprawny w stopniu lekkim, okresowo do 20 lutego 2020 r., z powodu schorzeń oznaczonych symbolami przyczyny niepełnosprawności „08-T”, „07-S”. Odwołując się

od powyższej decyzji, M. B. wskazał, że choruje na wirusowe zapalenie wątroby typu C i B, zakrzepicę kończyny dolnej lewej i przewlekłą niewydolność żył głębokich co też objawia się rozległymi zmianami troficznymi oraz kamicą pęcherzyka żółciowego. W Areszcie Śledczym, w którym przebywa, nie jest skutecznie leczony.

Podał, że stan jego zdrowia nie ulega poprawie, a systematycznie pogarsza się.

Sąd Rejonowy ustalił, że odwołujący się choruje na przewlekłe wirusowe zapalenie wątroby typu C i B, przebyte zakrzepowe zapalenie żył kończyn dolnych ze zmianami troficznymi skóry w dole obu podudzi i z bliznami po wygojonych owrzodzeniach. Zakrzepowe zapalenie żył leczył od 2010 r. Wirusowe zapalenie wątroby typu C i B rozpoznano u niego w grudniu 2015 r. Cierpi na kamicę pęcherzyka żółciowego.

Jest osłabiony, szybko się męczy. Uskarża się na bóle, drętwienia i obrzęki kończyn dolnych. Ma żylaki powierzchowne obu kończyn dolnych. W zakresie chorób zakaźnych zakwalifikowany został do leczenia przeciwwirusowego. Z przyczyn internistycznych jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim od stycznia 2016 r. okresowo do końca lutego 2020 roku, w zakresie chirurgii naczyniowej osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim – 07-S, okresowo do 20 lutego 2020 r., a z przyczyn dotyczących chorób zakaźnych do 20 lutego 2020 roku, o ile do tego czasu odwołujący się przejdzie leczenie przeciwwirusowe.

W pozostałym zakresie tezy dowodowej i przesłanek ustalenia stopnia niepełnosprawności nie wymaga /nie dotyczy/ nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ust 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 Prawo o Ruchu Drogowym.

W tak ustalonym stanie faktycznym, uznając odwołanie za niezasadne, Sąd Rejonowy wskazał, że zasady ustalania niepełnosprawności oraz kwalifikowania osób

do poszczególnych stopni niepełnosprawności reguluje ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r.

o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r.

w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności. W dalszej części uzasadnienia Sąd Rejonowy przytoczył treść art. 4 ust. 1-4 ww. ustawy, ostatecznie stwierdzając, że rozstrzygnięcie sprawy wymagało wiedzy specjalistycznej.

Biorąc pod uwagę treść przytoczonych powyżej aktów prawnych Sąd Rejonowy, postanowieniami z dnia 27 sierpnia 2018 r. oraz z dnia 1 lipca 2019 r. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych: chirurga naczyniowego, internisty i lekarza chorób zakaźnych w celu ustalenia czy osoba odwołująca się jest osobą niepełnosprawną, a jeżeli tak to do jakiego stopnia niepełnosprawności zalicza się: znacznego, umiarkowanego, lekkiego oraz czy naruszenie sprawności organizmu jest trwale czy okresowe, na jaki czas i kiedy powstało, jakie są wskazania co do zatrudnienia, szkolenia w tym specjalistycznego, zatrudnienia

w zakładzie aktywności zawodowej, uczestnictwa w terapii zajęciowej, czy istnieje konieczność zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie, czy istnieje konieczność korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji przez co rozumie się korzystanie

z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej organizacje pozarządowe oraz inne placówki, czy istnieje konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz czy odwołujący się spełnia przesłanki określone w art. 8 ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym.

Następnie Sąd Rejonowy przedstawił wnioski sformułowane przez biegłych sądowych. W opinii z dnia 9 października 2018 r. biegły internista wskazał, że z przyczyn internistycznych jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim od stycznia 2016 r. okresowo do końca lutego 2010 r. W pozostałym zakresie określonym teza dowodową nie wymaga i wskazane jest zatrudnienie na otwartym rynku pracy (opinia k.39-40). Odwołujący się nie zgodził się z opinią biegłego. Podał, że poprzednio orzeczono mu umiarkowany stopień niepełnosprawności, a od tamtego czasu nie się w sprawie nie zmieniło, a wręcz przeciwnie choroba postępuje. W opinii z dnia 1 czerwca 2019 r. biegły chirurg naczyniowy wskazał,

że po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną i bezpośrednim zbadaniu odwołującego się aktualne zaawansowanie schorzeń z zakresu chirurgii naczyniowej pozwala na zaliczenie do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim - 07-S, okresowo do 20 lutego 2020 r.

W pozostałym zakresie tezy dowodowej nie dotyczy i nie wymaga. W opinii z dnia

30 września 2019 r. specjalista chorób zakaźnych wskazał, że niepełnosprawność ma charakter okresowy. Terapia przeciwwirusowa, do której został zakwalifikowany, o ile będzie skuteczna, może doprowadzić do poprawy stanu zdrowia i ustąpienia niepełnosprawności. Nie wiadomo jednak czy i na kiedy terapia taka jest planowana, mimo zakwalifikowania odwołującego się do niej. Przyjęcie 20 lutego 2020 roku jako daty do której orzeczono niepełnosprawność, będzie o tyle słuszne, o ile do tego czasu odwołujący się przejdzie leczenie przedwirusowe. W

pozostałym zakresie tezy dowodowej i przesłanek ustalenia stopnia niepełnosprawności nie wymaga /nie dotyczy/ nie spełnia przesłanek określonych

w art. 8 ust 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 Prawo o Ruchu Drogowym.

Zdaniem Sądu Rejonowego opinie biegłych zdaniem Sądu były logiczne, spójne, nie budziły wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania. Były jasne, wyczerpujące i wewnętrznie niesprzeczne.

Po dokonaniu analizy dokumentacji medycznej i badaniu odwołującego się biegli z zakresu

3 specjalizacji wyrazili opinię zgodną z orzeczeniem (...) Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności. Sąd Rejonowy podzielił wnioski biegłych, wobec czego oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku złożył w dniu 17 grudnia 2020 r. odwołujący się M. B., zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w całości i wnosząc jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji celem właściwego rozpatrzenia jego sprawy i przywrócenia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, które to orzeczenie zdaniem odwołującego zostało bezpodstawne zmienione na stopień lekki. Uzasadniając wywieziony środek zaskarżenia odwołujący wskazał, że z przyczyn w zakresie chirurgii naczyniowej oraz chorób zakaźnych pierwotnie orzeczono wobec niego umiarkowany stopień niepełnosprawności w okresie od stycznia 2017 r. okresowo do lutego 2018 r., nie zaś, jak wskazał Sąd I instancji, od stycznia 2016 r. do lutego 2020 r. Zaznaczył również, że nie był leczony i nadal nie przeszedł żadnego specjalistycznego leczenia, natomiast wszyscy chorzy pacjenci którzy przebywali razem

z nim na sali przez dwa miesiące w trakcie diagnostyki przeszli leczenie trzy lata temu zostali wyleczeni, natomiast jego nie chcą leczyć bez podania jakichkolwiek przyczyn. Odwołujący wyjaśnił, że jest chory na wirusowe zapalenie wątroby typu B i C, a powszechnie wiadomo, że „żółtaczką” prowadzi do marskości lub nowotworu wątroby i niechybnego zgonu,

a stan jego zdrowia nie ulega poprawie, lecz pogorszeniu. Odwołał się również do opinii biegłego z zakresu chorób zakaźnych, stwierdzając, iż jest w niej zawarta konkluzja wywiezionej przez niego skargi – wskazano bowiem, że terapia przeciwwirusowa do której został zakwalifikowany może prowadzić do poprawy stanu zdrowia, przy czym nie wiadomo czy i kiedy taka terapia jest planowana. Odwołujący dodał również, że cierpi na zakrzepicę kończyn dolnych, która to przypadłość jest nieuleczalna i w związku z którą do końca życia musi brać odpowiednie leki. Ponadto wyraził wątpliwość co do użytego przez Sąd Rejonowy sformułowania w zakresie oceny dowodów z opinii biegłych sądowych (k. 155-157 a.s.).

Wykonując zobowiązanie tutejszego Sądu Okręgowego do uzupełnienia braków formalnych z 17 marca 2020 r., w piśmie procesowym z dnia 11 maja 2020 r. odwołujący sprecyzował, że wnosi o zmianę skarżonego wyroku i przywrócenie orzeczenia

o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności orzeczonego 22 listopada 2016 r. przez (...) Zespół ds. Orzekania Niepełnosprawności w M. nr (...). Odwołujący podniósł zarzut wadliwego ustalenia faktycznego przez pominięcie istotnych okoliczności, jaką bez wątpienia jest orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności które zostało zmienione na stopień lekki bez podania przyczyn ani powodów, a Sąd I instancji nie odniósł się ani w wyroku, ani w uzasadnieniu do podstaw tej zmiany (k. 167-168 a.s.)

W odpowiedzi na apelację z dnia 17 czerwca 2020 r. (...) Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wniósł jej oddalenie, podziеляjąc stanowisko Sądu Rejonowego wyrażone w zaskarżonym wyroku (k. 177 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była niezasadna.

Skarżone orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno

w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa. Sąd Okręgowy przyjął za własne ustalenia i oceny poczynione przez Sąd Rejonowy, nie ma zatem potrzeby ich szczegółowego powtarzania (art. 387 § 2¹ pkt 1 i 2 k.p.c.).

Przedmiotem postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym była kontrola orzeczenia (...) Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności, który decyzją z dnia 27 kwietnia 2018 r. nr (...) utrzymał w mocy orzeczenie (...) Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 16 lutego 2018 r. który orzekł, że M. B. jest niepełnosprawny w stopniu lekkim, okresowo do 20 lutego 2020 r., z powodu schorzeń oznaczonych symbolami przyczyny niepełnosprawności „08-T”, „07-S”.

W ślad za Sądem Rejonowy przypomnieć należy, że zasady ustalania niepełnosprawności oraz kwalifikowania osób do poszczególnych stopni niepełnosprawności reguluje ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 426). Ustawa wyróżnia trzy stopnie niepełnosprawności, zdefiniowane w art. 4 ust. 1-3. Zgodnie z treścią tego przepisu:

- do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji;
- do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych;
- do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne;

Należy przy tym zaznaczyć, że przesłanką umożliwiającą zakwalifikowanie danej osoby do umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności jest niezdolność tej osoby do samodzielnej egzystencji. Niezdolność do samodzielnej egzystencji, zgodnie z art. 4 ust. 4 ww. ustawy, oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

W kontekście powyższego należy zauważyć, że o zaliczeniu osoby do danego stopnia niepełnosprawności decydują nie tylko kryteria medyczne, lecz również psychiczne i społeczne aspekty funkcjonowania człowieka. Ustalenie stopnia niepełnosprawności następuje na zasadach określonych w odrębnej procedurze, normowanej przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r.

w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2027). Zgodnie zaś z § 30 rozporządzenia przy kwalifikowaniu do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności bierze się pod uwagę konieczność udzielania czasowej lub częściowej pomocy w pełnieniu ról społecznych, czyli w związku z okolicznościami takimi jak zależność osoby od otoczenia, polegającą na udzieleniu wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka, zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych. Z kolei w myśl

§ 31 rozporządzenia standardy w zakresie kwalifikowania do lekkiego stopnia niepełnosprawności określają kryteria naruszonej sprawności organizmu powodujące istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy, co oznacza naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające

wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, a także ograniczenia w pełnieniu ról społecznych, co oznacza trudności doświadczane przez osobę zainteresowaną w relacjach z otoczeniem i środowiskiem według przyjętych norm społecznych, jako skutek naruszonej sprawności organizmu.

Kwalifikowanie do danego stopnia niepełnosprawności jest realizowane członków zespołu orzekającego. Ocena stanu zdrowia wnioskodawcy i wszelkich jego aspektów istotnych z perspektywy orzeczenia o niepełnosprawności, stanowią okoliczności faktyczne, które zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności ustala w toku prowadzonego postępowania i na którego podstawie następnie stosuje przepisy prawa materialnego.

Tak dokonanymi ustaleniami sąd ubezpieczeń społecznych nie jest związany i podlegają one weryfikacji w trakcie postępowania odwoławczego. W przypadku kwestionowania przez ubezpieczonych ustalonych przez organ rentowy okoliczności stanu zdrowia, ustaleń w zakresie oceny stanu zdrowia, zgodnie z art. 278 k.p.c. sąd dokonuje w oparciu o opinie biegłych z zakresu medycyny jako osób posiadających wiadomości specjalne w tej dziedzinie. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi rozeznanie i zrozumienie dziedziny (rozstrzyganej kwestii) wymagającej wiadomości specjalnych. W tym znaczeniu biegły jest pomocnikiem sądu, jednakże prezentuje własne stanowisko w kwestii, którą sąd rozstrzyga. Biegły zachowuje niezawisłość co do merytorycznej treści opinii, co zapewnia prawidłową rolę tej opinii w postępowaniu sądowym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1997 r., I CKN 44/96; z 27 października 2005 r. I UK 356/04).

Z uwagi na powyższe Sąd Rejonowy przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych chirurga naczyniowego, internisty i lekarza chorób zakaźnych. Z ustalonego w ten sposób stanu faktycznego wynika, że stan zdrowia odwołującego uzasadnia orzeczenie wobec niego jedynie lekkiego stopnia niepełnosprawności. Powołani w sprawie biegli kilku różnych specjalności, działając w oparciu o zebraną w sprawie dokumentację medyczną odwołującego zgodnie wskazywali, że choć odwołujący cierpi na przewlekłe wirusowe zapalenie wątroby typu C i B, przebyte zakrzepowe zapalenie żył kończyn dolnych ze zmianami troficznymi skóry w dole obu podudzi i z bliznami po wygojonych owrzodzeniach. Z przyczyn internistycznych jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim od stycznia 2016 r. okresowo do końca lutego 2020 roku, w zakresie chirurgii naczyniowej osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim – 07-S, okresowo do 20 lutego 2020 r., a z przyczyn dotyczących chorób zakaźnych do 20 lutego 2020 roku, o ile do tego czasu odwołujący się przejdzie leczenie przeciwwirusowe. W ocenie Sądu Okręgowego tak przeprowadzone przez Sąd I instancji postępowanie dowodowe było wyczerpujące, a dopuszczone w jego ramach dowody,

w kontekście znajdujących w niniejszej sprawie zastosowanie przepisów art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, za stanowiące miarodajne źródło dla ustalenia faktów mających znaczenie istotne z perspektywy istoty sporu. Opinie biegłych sądowych zostały sporządzone zgodnie z wymogami fachowości, z uwzględnieniem obszernej dokumentacji medycznej odwołującego zgromadzonej w aktach sprawy, i w konsekwencji rzeczowe i kompleksowe, a treść ich wniosków nie budziła wątpliwości. Mając na względzie charakter sprawy zasadnie więc Sąd Rejonowy oparł się na ocenie stanu zdrowia ubezpieczonego dokonanej przez biegłych.

Z kolei odwołujący nie przedstawił zarzutów w stosunku do zaskarżonego wyroku – nie wskazał, że zapadłe w sprawie rozstrzygnięcie jest błędne, że zostało oparte o nieprawidłowe ustalenia stanu faktycznego czy też że Sąd I instancji w sposób nieprawidłowy zastosował przepisy. W szczególności odwołujący nie podniósł okoliczności, które mogłyby prowadzić do innej niż sformułowana przez biegłych oceny jego stanu zdrowia. Zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego odwołujący praktycznie w całości skupił się na ponownym przedstawieniu licznych dolegliwości na które cierpi, z przywołaniem specyfikacji rozpoznanych u niego schorzeń, ich objawów oraz niemożności podjęcia leczenia. Przytoczone w treści apelacji okoliczności dotyczące stanu zdrowia odwołującego były już jednak przedmiotem dokładnej i wszechstronnej analizy dokonanej przez Sąd Rejonowy na podstawie opinii trzech biegłych różnych specjalności, których wartości dowodowej odwołujący w żaden skuteczny sposób nie zakwestionował. Argumentacja

odwołującego, pozbawiona zarzutów merytorycznych i ograniczająca się praktycznie w całości do prezentacji jego sytuacji zdrowotnej i życiowej nie mogła wpłynąć na walor dowodowy opinii specjalistów z zakresu medycyny, a tym samym poczynionych na podstawie formułowanych przez nich wniosków ustaleń co do faktycznego stanu zdrowia ubezpieczonego.

Rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy stwierdził przy tym, iż brak było przy tym podstaw do formułowania innych wniosków niż te, które wynikały z opinii biegłych sądowych. Wprawdzie w treści apelacji skarżący odwoływał się do kwestii związanych ze zdiagnozowanym u niego schorzeniem wirusowego zapalenia wątroby, jednakże jak wspomniano wyżej, powołany w sprawie biegły sądowy z zakresu chorób zakaźnych nie stwierdził, aby schorzenie to prowadziło do zakwalifikowania odwołującego

do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. W opinii z dnia 25 września 2019 r. biegły wskazał, że zapalenie wątroby przebiega z niewielką aktywnością biochemiczną

i jednocześnie nie stwierdził cech niewydolności wątroby, co też skutkowało zaliczeniem odwołującego do niepełnosprawności w stopniu lekkim. Z kolei powołane przez biegłego stwierdzenie, zgodnie z którym „przyjęcie 20 lutego 2020 r. jako datę do której orzeczono niepełnosprawność będzie o tyle słuszne, o ile do tego czasu odwołujący się podejmie leczenie przeciwwirusowe” należało odnieść do czasu trwania stwierdzonego stopnia niepełnosprawności, tj. zakwalifikowania jej jako okresowej. Innymi słowy powyższe stwierdzenie należy odczytywać w ten sposób, że w ocenie biegłego niepełnosprawność ma charakter okresowy, ale pod warunkiem podjęcia leczenia, natomiast niepoddanie odwołującego stosownemu leczeniu winno prowadzić do orzeczenia niepełnosprawności

na dłuższy okres. Podobnie należało ocenić wskazania odwołującego co do oceny jego stanu zdrowia z perspektywy schorzenia zakrzepowego zapalenie żył kończyn dolnych. W opinii

z dnia 9 października 2018 r. biegły internista stwierdził, że powyższe schorzenie ma charakter przebyty, a stwierdzone zmiany troficzne w dole podudzi są niewielkie. Jednocześnie biegły ocenił odwołującego jako zdolnego krążeniowo i nie stwierdził u niego żadnych odchyłeń w zakresie swojej specjalności.

Na ocenę stanu zdrowia odwołującego ostatecznie nie miała również wpływu okoliczność, że orzeczeniem (...) Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności

w M. z dnia 22 listopada 2016 r. został zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Okoliczność ta nie oznacza przyjęcia niejako automatycznie, że kolejny stwierdzony u odwołującego stopień niezdolności musi być umiarkowany. Nie można bowiem z góry zakładać, że stopień niepełnosprawności nie ulegnie zmianie wraz z upływem czasu; jest to kategoria podlegająca badaniu i ocenie każdorazowo w przypadku żądania stwierdzenia istnienia niepełnosprawności przez wnioskodawcę, co również odpowiada na wątpliwości odwołującego w zakresie przyczyn zmiany orzeczonego wcześniej stopnia niepełnosprawności. Należy przy tym podkreślić, że ustalony przedmiotowym orzeczeniem stopień niepełnosprawności miał charakter okresowy, gdyż orzeczenie wydano do dnia 30 listopada 2017 r. Ponowna ocena stanu zdrowia przez zespół orzekający prowadziła natomiast do odmiennej konkluzji co do istniejącego u niego stopnia niepełnosprawności, co znalazło potwierdzenie w postępowaniu dowodowym przeprowadzonym przez Sąd I Instancji.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy nie znalazł podstawy do zmiany skarżonego wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał analizy materiału dowodowego, poczynił ustalenia w zakresie stanu faktycznego oraz zastosował przepisy, skutkiem czego zaskarżony wyrok zawiera trafne i odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Wniesiony przez odwołującego środek zaskarżenia nie zawierał zarzutów mogących skutkować zmianą lub uchyleciem zaskarżonego wyroku.

Z tych względów i na podstawie powołanych przepisów oraz art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

SSO Agnieszka Stachurska SSO Monika Roslan-Karasińska (spr.) SSO Małgorzata Jarząbek